

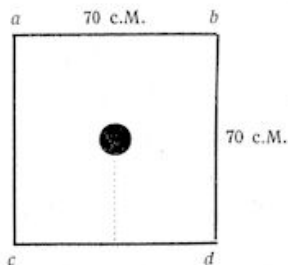
midden een opening heeft voor den hals en die aan eene zijde geheel is doorgeknipt. De hals wordt dan gezoomd en met een strik afgemaakt. Aan den geheelen onderkant en langs het ingeknipte deel wordt daarna een kantje gezet.

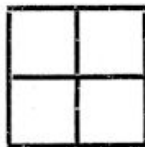
De lap is minstens 70 c.M. in het vierkant. De uitslag van den kapmantel is als volgt:

De middellijn van de uit te knippen cirkel is 12 c.M. Het gemakkelijkst is het, wanneer de lap op de volgende wijze dicht geslagen wordt. Eerst wordt punt c op punt b gelegd en daarna punt d op punt a. Nu is er een driehoek gevormd,

waar dan het bovenste puntje afgeknipt wordt. De stippellijn geeft de inknip aan.

Als grondstof moet altijd waschbaar goed genomen worden als fijn wit neteldoek, moesjes goet of aardig gebloemd neteldoek. Ook is er een aardige kapmantel te maken van fleurige gekleurde boerenzakdoeken. De vier boerenzakdoeken worden dan met 4 punten tegen elkaar gelegd zoodat een vierkant gevormd wordt.

De zakdoeken worden met een open steek aan elkaar gezet behalve de zijden met dwarsstreepjes en langs den geheelen onderkant een puntje gehaakt, met hetzelfde garen, waarmee de zakdoeken aar elkaar zijn gezet. Als sluiting wordt dan lint genomen in de kleur van het haakgaren.

M. S.—K.

DE GROOTE WET IN DE LIEFDE.

Te veronderstellen dat de Schepping haar aanzien te danken heeft aan een gril van den Schepper ware zelfs met het eenvoudigste begrip omtrent een God in strijd. Wanneer een aardsch kunstenaar zijn werk schept is het hem er om te doen zijn innerlijkste gedachten in tastbare vormen uit te beelden. Niet anders met den grootsten Kunstenaar en Bouwmeester, God. De wereld in haar geheel is een gedachte Gods, maar ook ieder schepsel daarop, iedere plant, ieder dier, iedere bacterie, hoe klein ook. En evengoed, ja allermeeest, de beeldrager Gods, de mensch. Als onze Maker heeft God recht op ons. Dit is een grondgedachte, die wij den ganschen Bijbel door vinden. En in iedere verhouding van mensch tot God, van mensch tot mensch en van mensch tot de andere schepselen moet dit recht Gods op ons geëerbiedigd en gehoorzaamd worden.

Nu is er geen intiemere verhouding van mensch tot mensch denkbaar dan in de liefde.

Maar juist daarom is het van zoo groot belang, dat we ook daarin het recht Gods op den mensch erkennen. Onze liefde gaat niet buiten God om; ze is òf Gods groote geschenk, waardoor we voortaan samen mogen gaan op den weg, die naar Boven leidt; waardoor de één den ander tot steun is bij het zoeken der ziel naar het Eeuwige; òf ze is een beletsel tot voortvaren op dien weg, indien ze al niet ons daarvan afvoert.

Het is onmogelijk dat een kind van God het innigste liefdesgeluk kan smaken met een ongeloofige en toch in dezelfde verhouding als voor dien tijd tot God kan blijven staan. Een van beiden moet hier in 't gedrang komen; de genegenheid des harten tot God, als het hoogste goed in dit leven, of de twee-eenheid van man en vrouw, die geen tweeërlei einddoel en geen tweeërlei levensweg duldt.

Reeds in ondergeschikte, aardische zaken is voor een rechte liefdesverhouding noodig een elkaar verstaan, een voelen voor dezelfde dingen. Men moge zeggen: „de uitersten raken elkaar”, en: „man en vrouw moeten elkaar aanvullen”, dit is toch slechts tot op zekere hoogte waar. Wanneer man en vrouw in belangrijke dingen een onderscheiden meening hebben; wanneer de eene koel

Thuis en onder vreemden

blijft als de andere enthousiast wordt; wanneer de ééne meent, dat het zus moet en de andere houdt staande, dat het zóó beter is, dan kan hierbij moeilijk van een één zijn in de liefde gesproken worden. Men beweert wel, dat man en vrouw tenslotte op elkaar gaan lijken. Vat men dit op als uiterlijke verschijning, dan geloof ik er niet veel van. Maar dat ze innerlijk zich naar elkaar vormen, als de verhouding de rechte is, staat wel vast.

Geldt dit nu reeds van aardsche, tijdelijke dingen, hoeveel te meer is het waar wanneer het de hemelsche, eeuwige belangen betreft.

Als de eene zich in alles richt naar Gods Woord, en daarmee ernst maakt, en de ander kent geen hoogere openbaring dan de rede, of voelt op z'n best zich één met de natuur, of met den Al-Geest, dan is hier van een te samen-trillen der ziele geen sprake. Hoe meer het de geloovige ernst is met zijn of haar geloof, hoe meer hij of zij zich gedrongen zal gevoelen tot de geliefde te spreken, te trachten hem te overtuigen. En hoe hooger de ongeloovige staat, hoe minder hij of zij geneigd zal zijn zich juist door de geliefde te laten overtuigen, omdat de ernstig-geloovige er niet van zal willen weten in zijn of haar overtuiging beïnvloed te worden door iets wat z.i. buiten die overtuiging staat. Van een samenleven, een samen één-worden is al-zoo geen sprake.

Nu is het ook mogelijk, dat de geloovige tevreden is met voor zich-zelf alleen te gelooven. Wanneer de ander ruim genoeg is geen dwang op te leggen, gelegenheid te laten tot kerkbezoek, tot bidden en alles, wat men gewoon is onder „godsdiensplichten” te verstaan, dan is men al tevreden. Zulk een geloof, dat rustig voortgaan kan, al weet men wie aan de ziel 't allerliefste is op een dwaalweg, kan moeilijk een levend geloof genoemd worden. Men ziet dan ook meestal, dat zulk een „geloovige” het met die „godsdiensplichten” langzamerhand minder nauw gaat nemen; gaat vinden, dat dit er toch wel bij door kan en dat wat anders eigenlijk zoo erg niet is. En voor men er op bedacht is, treedt er in de verhouding tot God een verkoeling in, ook mee omdat de andere partij het niet van belang acht dat die verhouding goed blijft, en er dus niet is een wederzijds acht op elkaar geven tot opscherping der liefde en der goede werken. —

Nu zijn er jonge mensen, die 't met het bovenstaande wel eens zijn, maar die komen met de vraag, of liefde ook zondig is wanneer beide partijen niet behooren tot eenzelfde kerkgenootschap.

Voor hen die gelooven, dat er in alle kerken, die waarlijk die naam verdienen, echte kinderen Gods zijn, en dat het kindschap Gods gaat boven kerkelijke gedeeldheid is deze vraag een zeer moeilijke.

Ik voor mij zou zeggen: wanneer beide partijen in de rechte verhouding tot God staan, niet anders wenschen dan tot Gods eer te leven, en elkaar hierbij tot steun te zijn, dan is van zonde hier geen sprake. Er is ook kerkelijke gedeeldheid die geen reden van bestaan heeft; wie broeders moesten zijn, leven nog dikwijls in verschillend kerkverband, wijl het historisch geworden, en ook wel persoonlijke gevoeligheden, sterker zijn dan de drang tot eenheid. We moeten echter wel onderscheid maken tusschen zulk een kerkelijke gedeeldheid en de afstand die bestaat tusschen zulke kerkgroepen, die wel de Apostolische geloofsbelijdenis onderschrijven, maar overigens weinig met elkaar gemeen hebben.

Ik kan mij moeilijk een huwelijk tusschen een Protestantsch meisje en een Roomsche jonge man denken, waarbij beiden kerkelijk eigen weg gaan en toch in innige geloofsgemeenschap samen leven. De Katholieke kerk heeft hier trouwens zelve geen vrede mee.

Wat ik hierboven schreef wil nu echter niet zeggen, dat ik een huwelijk tusschen menschen van tweeërlei kerk een ideaal vind. Integendeel: meestal komt er heel wat moeite en ellende uit voort. Wie zich uit overtuiging bij een bepaalde kerk aansloot verandert niet van kerk als van kleding; hij of zij kan het ook moeilijk in de andere partij waardeeren, wanneer deze het wel doet. En zelfs wanneer er bij geen van beiden kerkelijke gevoeligheden gevonden worden, welke dikwijls van allerlei gevoeligheden de allerergste zijn, dan is het toch m.i. geen ideaal als man en vrouw Zondags een verschillenden weg gaan. Tenzij één van beiden uit overtuiging zich bij de kerk van de andere wil aansluiten acht ik ook zulk een huwelijk weinig gewenscht, doch van zondig in den strikten zin van 't woord zou ik hier niet durven spreken.

Nu heb ik in 't bovenstaande alleen gehandeld over man en vrouw en hun verhouding tot elkaar. Doch huwelijk leidt tot gezins-vorming, en wanneer in dat gezin kinderen opgroeien is het eerst recht noodzakelijk dat man en vrouw één doel voor oogen hebben en ter bereiking van dat doel dezelfde middelen wenschen te gebruiken. Is dit niet zoo, dan krijgen we het huisgezin dat tegen zichzelf verdeeld is, en, volgens het Woord van den Heiland, niet kan bestaan.

Ik kan me begrijpen dat jonge mensen, wanneer de liefde voor 't eerst bezit van hen neemt, niet zoo ver doorredeneeren en liefst voor allerlei consequenties de oogen een beetje sluiten. Maar juist daarom is het zoo noodig dat ze reeds in hun omgang voor hun verloving zekere reserves in acht nemen, opdat ze niet onverhoeds ten prooi

vallen van een hartstocht, die nooit tot bereiking van het hoogste liefdes-ideaal kan voeren.

J. M. W.—W.

DOOR EEN SURPRISE
EEN ST. NICOLAASVERTELLING DOOR
WOELWATER

Hij was maar klerk op het groote kantoor van Mr. Rodenberg; en zij, Annie Rodenberg, was de dochter van zijn patroon. Hoe zou hij het ooit wagen, anders dan met onderdanigheid zijn oog tot haar op te slaan? En hoe zou het kunnen bestaán, dat zij, anders dan met neerbuigende vriendelijkheid, aan hem zou denken, als ze dat ooit deed.

En tòch, hij was verliefd op haar. Wanneer zij op het kantoor kwam om haar „lieve vadersje” eens ergens over te spreken of hem te komen halen (Rodenberg noemde het een eigenaardige liefhebberij van haar, om hem op zijn kantoor te komen opzoeken) dan vertelden 's klerkjes luid-kloppende hart en de warme gloed die naar zijn wangen steeg hem wel, dat dat meisje een te groote plaats in zijn hart had. En 's avonds, als hij over zijn boeken zat gebogen, want nà zijn kantooruren studeerde hij ijverig, dan gebeurde het heel vaak dat zijn oogen over de boeken heengleden en bleven staren naar één punt in het bijna verbleekte patroon van 't verschooten behangselpapier, zonder dat hij iets daarvan zag. Want zijn verbeelding tooverde hem dan zijn aangebedene voor den geest.

„O, als ik maar rijk was,” zuchtte hij vaak, „óf — als zij maar zoo arm was als ik. Ik zou harder werken dan ooit; om háár....”

Plotseling brak hij dan zelf zijn droomen af.

„Dwaas, die ik ben, aan zooiets te denken.” En vlugger en ernstiger ging hij dan voor een oogenblik weer aan zijn werk.

Slechts één had hij zijn teer geheim toevertrouwd. Zijn eenige zuster! En dat zou hij nog niet hebben gedaan, als 't niet was, omdat zij nurse was bij het jongste meisje van den heer Rodenberg. Nu vond hij het altijd heerlijk met haar over Annie te praten; en, al waarschuwde de verstandige Sophie hem honderden malen, dat hij zich vooral niets moest inbeelden, tòch, om hem plezier te doen, vertelde zij wel eens iets van Annie; hoe ze thuis was: lief en vriendelijk, als haar heele verschijning....

En nu ging het tegen St. Nicolaas! Al een paar dagen was Jan geheel vervuld met een plan, dat hij

zich al lang geleden had voorgenomen, en eindelijk vertelde hij het aan Sophie.

„Ik zou zoo graag haar iets sturen, met St. Nicolaas. Iets moois! Ik heb er al heel lang voor gespaard, een jaar bijna en nu heb ik veertig gulden.”

Sophie schrok. „Veertig gulden? Zóóveel? Hoe heb je dat kunnen overhouden?”

„Nou, met zuinigheid natuurlijk; niet rooken enz. Ik wou er haar wat voor sturen. Ze behoeft immers niet te weten van wie het komt. Alleen de gedachte dat ze er misschien blij mee zou zijn, is mij genoeg.”

„Maar jongen,” zei Sophie, „veertig gulden, het is zoo véél voor jou. Je kunt ze zelf zoo goed gebruiken.”

„Maar dan zal ik er nooit dat genoegen van hebben, als wanneer ik ze voor háár uitgeef. Jij bent er bij, als de surprises komen. Je kan me dan later vertellen, hoe ze het vond, wat ze dacht en of ze er blij mee was.

Als door een plotselinge ingeving gedrongen, zei Sophie, die eerst het heele plan dol-dwaas had gevonden: „Goed, doe dan maar! Ik zal je helpen.”

Nog diezelfde week gingen ze op een avond samen door de stad, keken naar de mooie étalages en kwamen eindelijk thuis met een snoezig collier, dat Jan zeker wel honderdmaal uit het étui nam, en met bijna liefkoozende blikken bewonderde. Sophie had hem zeer beslist aangeraden, iets van minder waarde te koopen, maar hij was niet te raden, en eindelijk liet ze hem zijn gang gaan.

Ze spraken af, dat hijzelf het pakje zou brengen, niemand zou erg in hem hebben in die stille straat. Alléén een adres zou hij er op schrijven. Het was gelukkig dat over 4 dagen de gewichtige avond al aanbrak, want Jan kon zijn ongeduld bijna niet bedwingen, en zat er veel te dikwijls aan te denken, „hoe ze 't zou vinden, en wat ze zou zeggen.”

Toen eindelijk de avond van den goeden bisschop was aangebroken, liep Jan al vroeg de deur uit met het pakje in zijn jas.

Sophie had gezegd: kom pas na half acht, want dan zitten we binnen allen bij elkaar, en wordt je niet gesnapt.

Precies om half acht belde hij. Het duurde wat lang eer hem werd opengedaan. Onderwijl kwam van den anderen kant een jongen met een pakje onder den arm op de deur toestappen. Toen deze werd geopend stond de jongen juist naast Jan, beiden smeten de pakjes in de gang en zetten het op een loopen. Twee huizen verder, en ze waren de straat uit.

Maar daar was iets, waarvan nòch Jan, nòch Sophie, die altijd zooveel wist, en aan bijna alles dacht, hadden vermoed, dat zou gebeuren. Annie, die